

РЕШЕНИЕ

№ 507

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **9393** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Административно дело № 9393/2022 г. е образувано по жалба от В. Р. С., против т. 2, от издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР ЗАПОВЕД № 513з-8456/30.09.2022 г. С диспозитива по т. 2 жалбоподателят – младши инспектор, младши автоконтрольор I степен в 02 Група „Специализирана група за контрол, регулиране и осигуряване на мероприятия“, Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР е отстранен временно от длъжност, във връзка с образувано със същата заповед дисциплинарно производство срещу него, на основание чл. 214, ал. 1, т. 1, вр. чл. 207, ал. 1, вр. чл. 203, ал. 1, т. 13 от Закона за МВР.

Административно дело № 11448/2022 г. е образувано по жалбата от В. Р. С., против ЗАПОВЕД № 513з-10149/30.11.2022 г., с която директорът на СДВР – МВР е изменил т. 2 от първата Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г., удължавайки срока на временно отстраняване от длъжност с един месец – до 30.12.2022 г.

В съдебното производство жалбоподателят не се явява. Представяван е от упълномощен адвокат А., която: поддържа жалбите по двете, цитирани по-горе дела; не ангажира доказателства, извън тези, съставляващи административната преписка и не възразява срещу тяхното приемане по делото; възразява да бъде приета като доказателство представената от Софийска градска прокуратура, по искане на ответника Докладна записка, рег. № RB 202018-001-15/3-3210, от 03.10.2022 г.;

претендира възстановяване разноските за водене на делото, съгласно представен списък; представя писмени бележки. С жалбата и с писмената защита се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на двете, оспорени заповеди, поради това, че: фактическите основания за наличие на втората предпоставка от чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР са бланкетни, а жалбоподателят реално не може да повлияе на дисциплинарното разследване; в основната заповед не е посочено, за какъв срок е отстраняването от длъжност, в какъв срок и пред кой орган подлежи на обжалване; заповедта „не отговаря на целта на закона; във втората заповед не са изложени мотиви, относно фактическата и правна сложност на дисциплинарното производство; не са съществували предпоставки за удължаване срока на отстраняване от длъжност. Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; ангажира като писмено доказателство цитираната по – горе Докладна записка, рег. № RB 202018-001-15/3-3210, от 03.10.2022 г.; възразява за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и желае присъждане на юрисконсултско; представя писмени бележки.

Доказателствата, представени от ответника са приети по делото без оспорване от страните. Съдът прие като писмено доказателство и представената от Софийска градска прокуратура Докладна записка, рег. № RB 202018-001-15/3-3210, от 03.10.2022 г., приложена в отделна папка по делото, с ниво на класификация „поверително“. Докладната записка е подписана от инспектор в Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР и е адресирана до директора на СДВР, като е изпратена съответно и на СГП, къде е налична прокурорска преписка № 33-1892/2022 г. Докладната записка съдържа данни (информация), събрани посредством специални технически средства. Информацията е идентична с тази, която директорът на СДВР е описал в оспорваната по настоящото дело Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г., в частта ѝ по т. 2 за временно отстраняване на полицай В. Р. С. от длъжност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема жалбите за процесуално допустими, но неоснователни.

Съдът преценява частта по т. 2 от оспорената Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г., като законосъобразна. С тази заповед, с диспозитива по т. 1 е образувано дисциплинарно производство срещу полицай В. Р. С., като са изложени данните, съдържащи се в цитираното в самата заповед писмо, рег. № 7855р-8851/30.09.2022 г. от Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР (на л. 21 от делото). Тези данни се съдържат и в цитираната вече Докладна записка, рег. № RB 202018-001-15/3-3210, от 03.10.2022 г., с ниво на класификация „поверително“. Установява се от съдържанието на Заповед № 513з-10149/30.11.2022 г., че жалбоподателят В. Р. С. е изпълнявал на 19.08.2022 г. в [населено място] служебни задължения като полицай, в състава на автопатрул, със служебен автомобил „К.“, рег. [рег.номер на МПС] , заедно с полицай А. С. А.. Около 21, 41 часа на същата дата спрели за проверка лек автомобил, управляван от С. Д., който (според съдържащите се в Докладна записка, рег. № RB 202018-001-15/3-3210, от 03.10.2022 г. записи на телефонни разговори) е бил във видими нетрезво състояние, със стеснени зеници на очите, сочещи на употреба на наркотични вещества. С. Д. се обадил от мобилния си телефон на друг полицай, служител в Отдел „Пътна Полиция“ – С. Д. С., който пък разговарял с полицай В. С. (жалбоподателят) и го убедил да не тестват С. Д. за употреба на алкохол и наркотични вещества. В крайна сметка на С. Д. била наложена само глоба с фиш, в размер на 10 лева. За извършването на действия/бездействие, свързани с този случай, с т. 1 от

процесната Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г. е образувано дисциплинарно производство срещу полицаи В. Р. С., след като с мотивите на заповедта е прието наличието на данни за извършено дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР – „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, за което и предвид чл. 203, ал. 1, т. 13 с.з. (тежко дисциплинарно нарушение) е предвидено дисциплинарно уволнение.

Съдът приема, че Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г., в частта по т. 2 представлява процесуално и материално правилен, и законосъобразен индивидуален административен акт. Не съществуват основанията, по смисъла на чл. 146 АПК за отмяната му.

Хипотезите за временно отстраняване от длъжност на държавен служител в МВР са очертани в ал. 1, в четири случая. С процесната заповед отстраняването е на основание чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР - срещу държавния служител „е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина; в този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство“. Елементарното логическо тълкуване на нормата сочи безпротиворечиво, че решението, дали временно да отстрани от длъжност служител, който е обект на дисциплинарно разследване принадлежи на съответния компетентен административен орган, който действа в условията на оперативна самостоятелност и съдебният контрол се ограничава от разпоредбата на чл. 169 АПК. Според настоящия съдебен състав директорът на СДВР категорично е разполагал с оперативната самостоятелност (чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР), за да прецени, че ако не отстрани временно от длъжност полицаи В. Р. С. служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. Не е вярно твърдението на адвоката - пълномощник, че за частта по т. 2 от диспозитива заповедта няма самостоятелни мотиви. Такива са изложени на стр. 3 и стр. 4 от заповедта (л. 17 и л. 18 от делото) и представляват цял абзац. Освен това Съдът не намира, че ответникът е длъжал да изложи отделни, самостоятелни мотиви за това, защо е преценил, че полицаят, оставайки на служба по време на дисциплинарното разследване би затруднил същото, т.е. – какви конкретни действия е възможно да извърши в тази насока. Разсъжденията в посока, дали жалбоподателят В. Р. С. е разполагал (разполага) с физически и/или интелектуални възможности да повлияе на дисциплинарното разследване са ирелевантни. Следва да се има предвид, че временното отстраняване от длъжност не представлява действие за повдигане/предявяване на дисциплинарно обвинение. В същото време мотивите на ответника да отстрани служителя са тези, които са изложени в обстоятелствената част на заповедта и която бяха обобщени по – горе в настоящото решение. С други думи Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г. и по отношение диспозитива по т. 2 съдържа мотиви, и съответства изцяло на изискванията на чл. 59, ал. 1, ал. 2, т.т. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8 АПК, досежно останалите реквизити. Фактът, че в нея не е посочено (чл. 59, ал. 2, т. 7 АПК) пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана, не се отразява на нейната процесуална законосъобразност. Липсата на този реквизит би била от съществено значение само относно срокът, в който е оспорена, предвид чл. 140, ал. 1 АПК. Непосочването в заповедта, за какъв срок от време е отстраняването от длъжност също не представлява съществено нарушаване на изискването за форма (чл. 59, ал. 2, т. 5 АПК), понеже специалния ЗМВР е регламентирал този срок – ал. 3 на чл. 214, а именно – до два месеца. Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г. съответства и на

целта на Закона, а именно – да препятства възможността служителят да има достъп до служебни помещения и до лица от състава на дисциплинарната комисия, предвид обстоятелството, че съобразно чл. 215, ал. 1 ЗМВР следва да е бил лишен от служебната си карта и от личния знак.

Материално и процесуално законосъобразна е и Заповед № 513з-10149/30.11.2022 г., с която е изменена т. 2 от първата Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г., с удължаване срока на временно отстраняване от длъжност, с един месец – до 30.12.2022 г. Вече цитираната норма на ал. 3, чл. 214 ЗМВР предоставя възможност за продължаване на срока от два месеца, но само с още един месец. Ответникът, удължавайки срока се е ангажирал с втората заповед да конкретизира крайния срок на отстраняване – до 30.12.2022 г. След като двумесечният срок по първата заповед е започнал да тече, считано от 30.09.2022 г. (датата на нейното издаване), крайният тримесечен срок съответно е изтекъл на 30.12.2022 г.

Гореизложените мотиви дават основание на Съда да отхвърли двете жалби от В. Р. С., съответно против: Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г. и Заповед № 513з-10149/30.11.2022 г., издадени от директора на СДВР, в качеството му на административен орган, който е образувал дисциплинарното производство срещу полицейския служител. Това обуславя основателност на претенцията на ответника, за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, на основание положителните процесуални предпоставки по чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ определя такова в полза на ответника, в размер на 100 лева.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 3 АПК, чл. 211, изр. първо ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбите от В. Р. С., по т. 2 от диспозитива на издадената от директора на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР Заповед № 513з-8456/30.09.2022 г. и по Заповед № 513з-10149/30.11.2022 г., издадена от същия административен орган.

ОСЪЖДА В. Р. С. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: